

Foto Van Beek Images

Avontuur met mierenzuur

Tekst Caroline van der Laan

Onderweg van de ene winkel voor imkerbenodigdheden naar de andere ruik ik een raar luchtje, dat steeds sterker wordt. Ik ben net van de snelweg af als ik eindelijk de geur kan thuisbrengen: mierenzuur! Zodra ik kan, zet ik de auto stil op een vluchthaven. Als ik uitstap, rukt de windvlaag van een voorbijrazende vrachtwagen bijna de deur uit mijn hand. Ik doe de achterklep omhoog en zie een natte plek. De 'kindveilige sluiting' was kennelijk toch niet zo veilig: de dop zit er nog op, maar de fles mierenzuur is meer dan halfleeg. Ik zet de fles vlug rechtop in een bekerhouder, en wou dat ik daar eerder aan had gedacht.

Hier langs de weg kan ik niet blijven. Met alle raampjes open en de ventilatie in de hoogste stand rijd ik de weg weer op. Het blijkt een vergissing: het mierenzuur verdampst door de luchtstromen en beneemt me de adem. Mijn neus uit het raam steken helpt niet en mijn t-shirt over mijn neus biedt ook geen soelaas. Met prikkende ogen rijd ik verder, op zoek naar een veilige plek weer om te stoppen. Op een parkeerterrein aan de rand van de stad kom ik de auto uit en kan ik weer fatsoenlijk adem halen. Ik haal alles met mierenzuur uit de auto en leg het in de zon om uit te dampen. Daarna bel ik naar huis, om te zeggen dat het later wordt.

Ik sta in dubio wat te doen. Mijn man kan me niet komen halen, want we hebben maar één auto. Het openbaar vervoer is ook geen optie. De besmeurde spullen achterlaten ook niet. Ik moet een manier vinden om veilig met de auto naar huis te gaan.

Ik heb in ieder geval een masker nodig. Op Google Maps zoek ik een bouwmarkt in de buurt. De dichtstbijzijnde is

op loopafstand, 1,5 km verder. De telefoon is bijna leeg, dus ik prent me de route in en schakel alle stroomvretende applicaties uit. Onder het lopen bedenk ik hoe ik het verder moet aanpakken.

Mijn eerste gedachte is: alles uitspoelen met water. Maar daar heb je veel water voor nodig. Ik sta bij een sportveld en mag misschien de tuinslang lenen. Het nadeel is: alles wordt dan kletsnat, en ik weet niet zeker of ik al het zuur veilig kan uitspoelen zonder risico op een chemische reactie of opspattend zuur.

Misschien kan ik het zuur neutraliseren met kalk. Maar bij de bouwmarkt hebben ze vast geen kleine zakjes kalk die ik makkelijk kan dragen. Huishoudsoda zou kunnen: dat is een sterke base en zit meestal in zakjes van een kilo. Maar een base en een zuur bij elkaar geven een nog veel heftiger reactie dan water bij zuur. Ik zet ook dat idee uit mijn hoofd.

Inpakken lijkt me de beste optie. Bij de bouwmarkt koop ik een stuk afdekfolie en een gasmasker met geschikte filters.

Figurant in een oorlogsfilm? Foto Bert Blommers

'Mijn neus uit het raam steken helpt niet'

Op de parkeerplaats ligt alles er nog net zo bij als toen ik wegging. Ik pak alle natte onderdelen in het plastic en hoop dat dit luchtdicht afsluit. Ik draai de filters in het masker en trek de rubberen banden over mijn hoofd. Ik lijk wel een figurant in een oorlogsfilm.

Via de imkerwinkel, waar ik naast honingdekseltjes ook een nieuwe fles mierenzuur koop, rijd ik terug naar huis, met de fles rechtop, de ramen gesloten en het masker plakkerig op mijn gezicht. Thuis pak ik alles weer uit en ik laat de boel goed doorluchten. Het zuur heeft de vloerdelen gelukkig niet aangetast en na een paar dagen ruik je er helemaal niets meer van.

Achteraf voel ik me onnozel dat ik zo nonchalant met mierenzuur was. Voortaan houd ik de fles rechtop en de ramen dicht, want ventilatie tijdens het rijden maakte het probleem pas echt acuut. Bij de mierenzuurbehandeling zorg ik voortaan dat ik niet in de wind sta. En ik draag mijn masker, hoe oncomfortabel ook. ●

De fles is meer dan halfleeg! Foto Caroline van der Laan